

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 6

Kapitel tre Klandestine aktiviteter

Hvis vi havde 50 mænd som Gerhard Lauck, ville vi gribe magten!

"Kammerat X"

Efterkrigstidens Europa

Ved afslutningen af Anden Verdenskrig var Europa delt i det amerikansk dominerede Vest og det russisk dominerede Øst.

Europæerne var ikke glade for denne "besættelse".

Mange af dem betragtede simpelthen amerikanerne som det *mindste af to onder*. I modsætning til de fleste amerikanere så de ikke altid USA og USSR som "good guy" og "bad guy" i dødelig kamp om frihed versus tyranni.

I stedet blev de set som to imperier, der var involveret i en territoriekrig. Denne rivalisering kunne faktisk eskalere til en regulær krig. Men begge imperier så ud til at foretrække træfninger i form af små "brush wars" i udkanten.

Det er klart, at det "gyldne bur" i Vesten var mere behageligt end det barske "gulag" i Østen. Ikke desto mindre udtrykte nogle mennesker bekymring for, at

vestlig dekadence i det lange løb kunne vise sig at være endnu mere skadelig end østlig undertrykkelse.

Da Vesten undlod at støtte den ungarske revolution i 1956, blev selv de mest indædte antikommunister ret desillusionerede over især den amerikanske regering.

Private organisationer blev dannet i Vesten med det formål at yde støtte til underjordiske modstandsbevægelser i besatte lande. De modtog ikke nogen form for statslig hjælp eller støtte.

Jeg spillede en stor rolle i dette arbejde!

Nogle vestlige regeringer *tolererede* disse organisationer. Andre *bekæmpede* dem aktivt! Nogle indtog en holdning et sted midt imellem de to yderpunkter. Vi vil kalde dem "sikre lande", "fjendtlige lande" og "neutrale lande".

Naturligvis bøjede disse private organisationer sig bagover for at opmuntre til *tolerance* i stedet for *forfølgelse*! Det betød *streng lovlighed*, når og hvor det var muligt. Selv hvor dissens var *forbudt*, skulle modstanden være *strengt ikke-voldelig*!

Støtten fra disse private organisationer tog forskellige former. Min virksomhed specialiserede sig i at levere dissidentlitteratur.

Dette arbejde involverede lande og retssystemer, som - i hvert fald efter amerikanske standarder - ikke har nogen respekt for ytringsfriheden. Hvor f.eks. en tilfældig kommentar til en ven, overhørt af den fremmede, der står ved siden af dig i metroen eller sidder ved siden af dig på en restaurant, *kan sende dig i fængsel*. Dissidenter tilbragte nogle gange måneder, endda *år* i fængsel for totalt ikke-voldelige tankeforbrydelser.

Min første deportation

Jeg gjorde endnu bedre fremskridt på denne tur end på den foregående. Alt gik som smurt. Jeg rejste meget rundt i hele landet og fik mange gode kontakter.

Efter at have holdt en kort tale skulle jeg flyve til en anden provins langt væk. Der var ikke tid nok til at tage toget, for jeg skulle være hovedtaler den næste dag.

Min ven og jeg lagde begge mærke til den samme smukke pige. Han foreslog, at jeg skulle gøre noget. Jeg mindede ham om, at jeg rejste næste dag. Så det burde han gøre. Mange år senere mødte vi hinanden tilfældigt i et andet land. Det viste sig, at han havde giftet sig med hende! Den heldige hund!

Arrangøren var så tilfreds, at han inviterede mig til at holde den samme tale i en anden by et par uger senere. Der var publikum endnu mere modtagelige. Efter at mødet officielt var slut, insisterede Wolf-Dieter Eckart og hans venner på at blive fotograferet sammen med mig.

Jeg forlod den provins samme dag.

Næste dag var jeg på besøg hos en ven i en anden provins. Telefonen ringede. Efter en kort samtale vendte han sig mod mig og sagde: *Det var min søn. Der står noget i avisen om en amerikaner, der holdt en tale i Hamborg i går og blev deporteret. Kan det have noget med DIG at gøre?*

Vi var begge forvirrede. Jeg var tydeligvis ikke blevet deporteret. Jeg sad lige der! Det hele virkede mærkeligt.

Jeg besluttede mig for at tage toget tilbage til Hamborg. Inden jeg gik om bord på toget, købte jeg den lokale avis. Da jeg bladrede i den, fandt jeg snart en artikel med mit fotografi. I billedteksten stod der: *Gerhard Lauck: Sporløst forsvundet*. Selve artiklen hævdede, at jeg var blevet deporteret.

Da jeg vendte tilbage til den pågældende by, spurgte jeg en ven: *Var der noget i avisen her?*

Hans grinede og sagde: *Du lavede overskrifter i HAMBURGER MORGEN-POST!*

Han viste mig artiklen. Og ganske rigtigt, der var jeg! Men jeg var stadig forvirret over påstanden om, at jeg var blevet deporteret. Jeg mødtes med en advokat. (Som ung mand havde han været forsvarsadvokat ved det såkaldte Nürnberg-tribunal... Han havde i øvrigt også en slægtning, der som familiens sorte får var flygtet til Amerika).

Han fortalte mig, at "deportation" refererede til en "deportationsordre". Ikke selve den fysiske deportation. Jeg måtte regne med, at der var en arrestordre på mig. Jeg ville blive taget i forvaring og derefter sat på et fly ud af landet.

Det ville ikke have været svært at undgå at blive anholdt. Men det var alligevel tid for mig at vende tilbage til Amerika.

Jeg besluttede mig for at "gå ud med et brag".

Det første, jeg gjorde, var at udnytte den resterende tid. Jeg organiserede en vellykket import.

Bagefter deltog jeg i et NPD-møde (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) i en lille by. En fremmed kom hen til mig og spurgte, om jeg var Gerhard Lauck. Jeg svarede henkastet: *Jeg har hørt, at han allerede er blevet deporteret*. En ven, der sad over for mig, grinede næsten højt. Så gik han udenfor for at ryge en cigaret. Mens han stod foran døren og røg, kom en anden ven (som havde navngivet sin søn Adolf).

Deres samtale forløb sådan her:

Politiet kom forbi min lejlighed. De ledte efter Gerhard. Jeg sagde til dem, at jeg ikke vidste, hvor han var. Ved du det tilfældigvis?

Ja, han er indenfor!

Han troede, det var en joke. Indtil han kom ind og så mig.

Den anden ting, jeg gjorde, var at udstede en offentlig erklæring om, at jeg ville holde endnu en tale med titlen: *Hvorfor jeg ikke anerkender min udvisningsordre!* Komplet med tid og sted. Så lavede jeg en optagelse af min tale og gjorde det uventede: *Jeg dukkede faktisk op for at holde talen!*

Ingen forventede, at jeg ville gøre det. Ikke engang politiet. De havde kun to mænd der. Mit følge var flere end dem. Desuden var min mindste "bodyguard" større end nogen af dem. Min største bodyguard gjorde dem til dværge. Hans grin alene var nok til at afsløre, hvad han tænkte: *Må jeg dræbe dem nu, chef?*

En politimand bad mig nervøst om at følge ham til politistationen. Jeg indvilligede venligt.

Ved ankomsten, forklarede jeg: *Jeg har allerede en flybillet. Men jeg har tjekket alle mulige rejseforbindelser, både i luften og på landjorden. Den ENESTE MÅDE, jeg kan nå mit fly på, er, hvis jeg tager toget, der forlader byen om 45 minutter.*

Flyet var fra en lufthavn i Luxembourg. Jeg havde faktisk undersøgt alle muligheder med et rejsebureau.

Han gik hen for at spørge sin overordnede. Fem minutter senere kom han tilbage. En politibil kørte mig til togstationen. Jeg gik ombord på toget. En politimand steg på toget sammen med mig. Jeg forventede, at han ville følge mig hele vejen til lufthavnen. Men han stod af toget ved det sidste stop inden for bygrænsen. Jeg var alene og fri!

Jeg overvejede at blive i landet, men besluttede mig for ikke at gøre det.

Et par måneder senere, tilbage i USA, modtog jeg en morsom avisartikel fra det land. En journalist havde på en eller anden måde opdaget, at ingen havde eskorteret mig hele vejen til lufthavnen. Ingen havde nogensinde bekræftet, at jeg faktisk havde forladt landet. Han spekulerede i, at jeg måske stadig var der og opererede i undergrunden! Jeg fik mig et godt grin. Når alt kommer til alt, havde han næsten ret.

Denne publikation var organ for den vestberlinske afdeling af det østtyske kommunistparti, *Socialist Unity Party*.

Mit liv i undergrunden

Naturligvis bor og arbejder langt de fleste dissidenter i deres eget land. Deres fordel er, at de kender det ud og ind. Deres ulempe er, at det politiske politi ofte ved, eller i det mindste formoder, hvem de er.

Jeg falder i en anden kategori, fordi jeg er baseret i Vesten. Mine besøg er relativt korte: dage, uger eller måneder ad gangen. Medmindre jeg er fængslet, for så

er det år.

I de første år foregik mit første møde med en underjordisk celle som regel sådan her.

Det banker på døren sent om aftenen eller endda midt om natten. En mand med søvnige øjne åbner døren for at se, hvem det er. Jeg står der. Et overrasket blik: *Jeg vidste ikke, at du kom! Kom ind, kom ind! Kom ind, kom ind!*

Er du sulten? Kom med ud i køkkenet. Jeg henter noget at spise til dig.

Hvis der er tid, bruger vi timer, endda hele natten, på at sludre og lære hinanden at kende.

Vi skal gøre os fortrolige med hinanden. Det omfatter kendskab til hjemmesituation, beskæftigelse og sædvanlige daglige rutiner.

Vi må skabe et personligt bånd ud over det abstrakte, der allerede eksisterer. Det gør selvfølgelig de senere nyheder om deres skæbne mere personlige. Det er mennesker, jeg kender, ikke statistik.

I de allerførste dage involverede det ofte alkohol. Nogle dissidenter ville ikke stole på dig, hvis du IKKE drak dig fuld sammen med dem og afslørede din "sande natur". Andre ville ikke stole på dig, hvis du drak dig fuld. Enten fordi du ikke kunne holde på sprutten, eller fordi du tydeligvis var en disciplineret dranker! Tænk engang!

Vi må udvikle vores eget "kommunikationssystem". Fastlægge, hvordan og hvornår vi vil kontakte hinanden i fremtiden, når telefonaflytninger og endda direkte overvågning vil gøre tingene komplicerede.

Mine dumme jokes kom ofte til stor nytte her.

Hver celle skal have sin egen simple kode for i det mindste et par grundlæggende begreber. Hver kode er *forskellig*. Og jeg skal *huske hver eneste af dem!* Foruden dusinvis af navne, adresser og telefonnumre. På trods af udmattelse og stress. Nogle gange går jeg i dagevis uden søvn, altid i bevægelse, altid forsøger jeg at være et skridt foran det politiske politi.

Vi må finde en fremgangsmåde og det **næste skridt** for os begge.

Jeg skal vurdere den nye kollega. Hans evner og begrænsninger. Frem for alt sikkerhedsrisikoen. Og jeg skal træffe forsigtige, nogle gange meget subtile, ekstra sikkerhedsforanstaltninger.

Det kan meget vel være vores eneste mulighed for et møde af denne type!

Vores næste kontakt kan være indirekte. Måske en kort og omhyggeligt formuleret besked. Måske flere uger senere. Jeg skal være sikker på, at modtageren vil forstå beskeden og foretage sig det nødvendige. Også selv om det lyder trivielt eller direkte fjollet... Ja, også selv om det betyder, at man går glip af en bowling-

kamp eller en fødselsdagsfest.

Familiemedlemmer er ofte til stede i starten af mødet. Et udtryk af frygt i konens ansigt er ikke ualmindeligt. Hun kender de mulige konsekvenser, som hendes mands undergrundsaktivitet kan have for hele familien. Jeg er legemliggørelsen af den frygt. Jeg er ikke bare postbuddet, der afleverer indkaldelsesbrevet. Jeg er også selve indkaldelsesudvalget.

Senere bliver det meget lettere. For det første kender alle mit omdømme. Jeg behøver ikke at bevise mit værd over for dem. For det andet har jeg som regel at gøre med folk fra første række, eller i det mindste erfarne og pålidelige folk fra anden række. Mange af os kender hinanden. Vi har arbejdet sammen tidligere.

Denne koncentration af flere kendte aktivister tiltrækker naturligvis det politiske politis opmærksomhed. Hvis de gætter på, at der er en "vestlig agent" i området, eskalerer nysgerrigheden til et ædevanvid.

Af og til ville min ankomst blive betragtet som et godt tidspunkt til at holde en fest! Det var alt, hvad jeg havde brug for. Endnu flere mennesker, der kendte til min tilstedeværelse. Og feste og drikke.

Naturligvis opfordrede jeg altid bilisterne til at overholde hastighedsgrænsen. Jeg ønskede ikke, at et rutinemæssigt trafikstop skulle resultere i min identifikation og anholdelse. Desværre blev disse instruktioner ikke altid fulgt. Engang, da vi blev stoppet, blev jeg glædeligt overrasket over ikke at blive anholdt på stedet. Men jeg måtte regne med, at min tilstedeværelse i området var blevet kendt.

En anden gang insisterede min chauffør på at vise mig nogle interessante steder. Jeg vidste, at der var en stor risiko for, at de ville blive overvåget, så jeg afslog tilbuddet. Men han ville ikke acceptere et "nej". På et tidspunkt overvejede jeg at springe ud af køretøjet. Men det ville være både iøjnefaldende og farligt. Heldigvis endte det hele godt.

En anden kollega beklagede sig, da han senere hørte om det: *Hvis politiet havde vidst, at du var i området, ville det have været det FØRSTE STED, de ville have ledt!*

På den lyse side komplementerede jeg Wilfried-Arnulf for hans kunstbøger. Og hans usædvanlige kæledyr.

Engang kørte vores guide i bilen foran os. Vi kendte ikke vejen, så vi var nødt til at følge efter ham. Selvfølgelig kørte han over hastighedsgrænsen. Min chauffør og jeg var begge ret utilfredse med det. Christian Worch kommenterede: *Nogle gange tænker jeg, at jeg burde få alle vores folk skudt for inkompetence. Så bliver jeg nødt til at få mig selv skudt for at have skudt alle vores folk.*

Mange af disse aktivister var erfarne. Men de var vant til en lavere intensitet af politiaktivitet. Der gjaldt andre regler og procedurer, når politiet vidste, at jeg var i området. Lidt som forskellen mellem en pudekamp og en knivkamp.

Mine opholdssteder varierede fra iskolde fangehuller til hyggelige lejligheder. En gang havde jeg nydt en smuk kvindes platoniske selskab. Jeg glædede mig til at vende tilbage næste aften. Men den lokale sikkerhedschef insisterede på, at jeg ikke tilbragte to nætter det samme sted. Han havde selvfølgelig ret. Ikke desto mindre var dette en gang, hvor jeg ønskede, at sikkerheden havde været mere lemfældig! Jeg tilbragte den anden nat i en lejlighed med koldt vand. I det mindste havde den et toilet.

Hvis vi ikke kunne skjule indikationer, kunne vi i det mindste skjule dem med falske spor andre steder. Det blev gjort med system og med succes. Hvis tre alarmklokker gik i gang i ét område, ville ti gå i gang i andre. I løbet af en periode blev forfølgerne udmattede. Energisk handling blev forringet til bare at gå gennem bevægelserne.

Nogle gange brugte jeg en forklædning. Det kunne være så simpelt som en hat. Men jeg havde altid tøj på med flere lommer. Jeg var nødt til at regne med den meget reelle mulighed, at jeg kunne blive nødt til at smide alt og stikke af. Jeg var nødt til at have dokumenter og penge på mig.

Engang blev jeg vækket midt om natten. Jeg hørte råbet "Politi!" og hamren på døren. Heldigvis var det værelset ved siden af mit. Jeg tænkte, at politiet bare havde taget det forkerte værelse ved en fejl. De ville være ved min dør om et minut eller to. Jeg skyndte mig at få noget tøj og mine sko på, før jeg skyndte mig ud af vinduet.

Men jeg var heldig! De var virkelig efter fyren i rummet ved siden af!

En anden gang hørte jeg nogen råbe mit navn på togstationen i Frankfurt. Jeg lod, som om jeg ikke havde hørt det, og fortsatte med at gå mod udgangen. Men manden indhentede mig. Heldigvis var han en sympatisør!

Jeg havde skæg i flere måneder. Hannerne lod sig som regel narre, men hunnerne kunne stadig genkende mig. Måske er kvinder simpelthen mere opmærksomme. Men måske var det også min umiskendelige sexappeal.

Under alle omstændigheder havde min egen hemmelige aktivitet både fordele og ulemper.

Fordelene var blandt andet internationale rejser og interaktion med interessante mennesker. For eksempel mødte jeg flere meget smukke unge damer! Umiddelbart kommer jeg til at tænke på tre: "Den polske prinsesse", "Den baltiske baronesse" og "Mafiaprinsessen".

Ulemperne omfattede deportationer. Min personlige rekord var *to på en måned* - på direkte ordre fra modparten til chefen for det amerikanske indenrigsministerium!

En af fordelene ved mine fritidsaktiviteter er, at jeg har en stående invitation til at bo GRATIS på et hvilket som helst af en række statsdrevne logier.

Disse førsteklases, solidt byggede etablissementer er så populære, at de kræver høje mure, pigtråd og bevæbnede vagter for at holde de mange, der forsøger at komme ind, ude! Selv de enkelte værelser, som regel private værelser med eget toilet og bad, har tremmer for vinduerne for at holde pøblen ude.

Roomservice leverer den professionelt tilberedte mad til dit værelse. De forventer ikke engang drikkepenge! Fitnesscenter, frisørsalon, lægeklinik, vaskeri, bibliotek og endda butik gør det unødvendigt at forlade etablisementet, selv når man er på et længere besøg.

De andre gæster udgør et fascinerende udvalg af forskellige samtalepartnere. Her er masser af interessante historier og nyttig information.

Er du jaloux? Det skal du ikke være! Du kan også kvalificere dig til et GRATIS ophold. Du skal blot undersøge det mest effektive slogan og råbe det på en travl offentlig plads.

Der findes en populær vittighed. I en nødsituation skal du ikke råbe efter politiet. Råb et modstandsslogan i stedet. Politiet vil komme meget hurtigere!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

